

Din surâsul vremii

Lucian Tatar

DIN SURÂSUL VREMII

Sub lumina ce învie trecătoarele destine,
Care vor spre nemurire o nuvelă sihăstrie,
Se nasc florile în gânduri sub tăcutele ruine,
Din izvorul ce vrăjește o pădure în simfonie.

Parcă ieri eram pe drumul visului din tinerețe,
Stele vii trăgeau cu ochiul,întinzându-ne o mână,
Culegeam iubiri cu șoapte în aromă de noblețe,
Nu credeam că valul trece,doar nisip o să rămână.

Din surâsul vremii tulburi,am uitat să mai zâmbim,
Viața este doar o cursă spre o falsă bogăție,
Nu vedem cum noaptea trece,am uitat să mai trăim,
Ne trezim un suflet rece ,fără pic de avuție.

Vrea trecutul să ne-apese,viitorul ne-nspăimântă,
Drumurile de-altădată care ne zâmbeau în soare,
Ajung valuri peste valuri,gândurile ne frământă,
Vise pure în solzi de lacrimi au pierdut a lor cărare.

Astăzi curcubeu din ceruri,se coboară pe pământ,
Pictăm zărilor și marea în culori nemaivăzute,
Sculptăm omul în modele ,nevăzute de cel sfânt,
Iar moravurile vieții sunt din lumile pierdute.

În desfrâul ce ne zbatem mai putem visa frumos
Când pădurea-i amintire,iar izvorul a secat
Cumpărăm florile false,care n-au nici un miros
Ascultăm privighetoarea doar din naiul fermecat.

Când din umbră ,fără umbre...umbra tainică-i stăpână,
Când nisipuri mișcătoare vor păta a noastră viață,
Căutăm degeaba legea să ne strângă mână în mână,
Se cutremură absurdul...parlamentele-s în ceață.

Ne rămâne doar credința,să privim din nou spre cer,
Din războiul care începe ,unde nu s-a terminat,
Dumnezeu are răbdare ,noi fugim spre un mister
Prea avari de adevăruri,vom iubi doar un păcat!

Lucian Tătar-Poezie

05 mai 2017-106
OLHAO